

FATE

THE WINX SAGA

Ava Corrigan

FATE

THE WINX SAGA

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Horizon

© Ava Corrigan, 2021

Vertaling uit het Engels: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Coverontwerp: Katie Fitch

Coverbeeld ©: Sparks: Shutterstock.com; achterflap: Drunaa/ Trevillion Images

Vormgeving binnenwerk: Crius Group, Hulshout

Fate: The Winx Saga™ 2021 Rainbow S.p.A. All Rights Reserved.

© Netflix 2021. Used with permission.

Based on "Fate: The Winx Saga" created by Brian Young

Series 1 written by Brian Young, Speed Weed, Victoria Bata, Nicole R. Levy, Victoria Bata, Sarah Hooper

Fate: The Winx Saga™ is based on the Winx Club Series created by Iginio Straffi.

ISBN 978 94 641 0142 3

ISBN 978 94 641 0143 0 (e-book)

D/2021/13.656/30

NUR 285

www.horizon.be

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Horizon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Vertegenwoordiging in Vlaanderen

Overamstel Uitgevers België

Leopold De Waelstraat 17A

2000 Antwerpen

Vertegenwoordiging in Nederland

Overamstel Uitgevers

Paul van Vlissingenstraat 18

1096 BK Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle zorg die aan de samenstelling van de uitgave werd besteed, kan de redactie of de auteur noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden voor eventuele schade die zou kunnen voortvloeien uit enige fout die in deze publicatie zou kunnen voorkomen.

Hoe het allemaal begon

Bloom Peters trok haar vuile slaapzak omhoog tot aan haar kin en lag te rillen op het leeglopende luchtbed op de koude vloer. Ze wenste dat ze thuis was.

Er verscheen geen goede toverfee om haar wens in vervulling te laten gaan.

Het pakhuis waarin ze haar nachten doorbracht was een plek die je regelrecht nachtmerries kon bezorgen, en Bloom had niet bepaald hulp nodig op dat gebied. In de hoeken van de grote ruimte lagen bergen puin, en zo af en toe hoorde ze daar een raar geritsel vandaan komen, al was ze vastbesloten om níet te onderzoeken wie of wat dat geritsel veroorzaakte. Maanlicht scheen met kille stralen door openingen in het dak alsof er buitenaardse wezens met ruimteschepen hingen die op zoek waren naar iemand om te ontvoeren.

Gelukkig gingen Blooms nachtmerries over brandende woonhuizen, niet over koude pakhuizen. En om nachtmerries te krijgen, moest je eerst kunnen slapen.

Ze ging rechtop op haar geïmproviseerde bed zitten en pakte haar notitieboekje. Met het licht van haar telefoon scheen ze op de bovenste bladzijde.

Blooms ideeënlijst had de titel *Wat is er in godsnaam met me aan de hand?* gekregen.

Pyrokinese?

Mutaties?

Superkrachten?

Vuurbestendigheid?

Onder dat lijstje met theorieën had ze de resultaten van haar experimenten genoteerd.

6 juli – kaarsen – geen brandwonden

8 juli – camping-gasbrander – geen brandwonden

10 juli – vlammenwerper – geen brandwonden

Het was eng geweest om die experimenten op haarzelf uit te voeren, maar niet zo doodeng als de herinnering aan haar huis dat in vlammen opging. Elke avond beleefde ze de ruzie die ze met haar moeder had gehad opnieuw, en vervolgens het moment waarop ze wakker was geworden in een brandend huis. Ze had geweten dat zij dat, op een of andere manier, had gedaan. Ze had zich door het vuur naar de slaapkamer van haar ouders gehaast, waar het bed, de gordijnen en de hele kamer een zinderende vlammenzee vormden. Zelfs het plafond stond in brand. Bloom herinnerde zich dat haar vader hoestend en snakkend naar adem op de grond lag, en dat haar moeder in een deken was gewikkeld en helemaal onder de brandwonden zat. Alsof het vuur specifiek op haar moeder was afgegaan, van plan om haar met huid en haar te verslinden, ook al zou Bloom nooit...

Bloom zou nooit... Maar ze had het wel gedaan.

Elke avond sloop ze weg uit haar mooie, normale slaapkamer in haar mooie, normale huis-waar-nog-aan-gewerkt-werd-nade-brand. Dan kwam ze hiernaartoe en kroop ze weg in een hoekje en probeerde ze een uitweg te bedenken. Bloom zag zichzelf als een vechter, maar zij was degene die haar moeder iets had aangedaan. Ze wist niet hoe ze moest vechten tegen zichzelf.

Weer klonk er geritsel, maar nu een stuk luider. Blooms hoofd schoot omhoog. Door het vuil op de ramen kon ze maar weinig zien. Als iemand een tiener een verlaten pakhuis in had zien sluipen, zou dat hem misschien op allerlei ideeën brengen.

Bloom legde haar telefoon en haar notitieboek opzij. Laat ze maar komen. Ze had haar eigen moeder verwond. Ze zou dan

ook geen moment aarzelen om een of andere griezel in de fik te steken. Letterlijk.

Nu hoorde ze een ander geluid, een weerkaatsende voetstap. Bloom balde haar handen tot vuisten. Ze voelde iets kriebelen in het midden van haar handpalmen, alsof het daar heel erg heet begon te worden.

Het geluid van de voetstap was niet uit de richting van de deur gekomen.

Bloom draaide zich om en zag de vrouw.

Dit was geen gewone indringer.

Deze vrouw was overduidelijk heel bijzonder. Daar was geen twijfel over mogelijk. Ze was een lange, witte dame van middelbare leeftijd, met conservatieve kleren aan. Ze droeg haar asblonde haar in een strak opgestoken kapsel, had donkere, vastberaden wenkbrauwen en straalde een indrukwekkende statigheid uit. In haar aanwezigheid leek het groezelige pakhuis opeens te veranderen in een staatsiezaal.

In de muur achter de vrouw was zojuist een glinsterende lichtpoort geopend. Nóg een aanwijzing dat er iets zeer ongebruikelijks aan de hand was.

‘Bloom Peters?’ zei de vreemde dame. ‘Ik ben Farah Dowling. Probeer die voornaam alsjeblieft meteen weer te vergeten. Als je naar mijn school komt, zul je die toch niet gebruiken. Directrices hebben geen voornaam.’

Blooms shock begon weg te zakken.

‘Als ik... naar uw school kom’, herhaalde Bloom. Ze stootte een ruw lachje uit. ‘O, dus een mysterieuze vreemdeling duikt op om me te vertellen over haar school voor heksen en tovenaars?’

‘Niet voor heksen en tovenaars’, zei de vrouw.

Bloom wuifde het antwoord weg. ‘Dan is dit zeker het moment waarop u me gaat vertellen dat ik nu ook magisch ben?’

‘Dat ben je altijd al geweest, Bloom’, zei directrice Dowling. ‘Je hebt het alleen nooit geweten.’

Zo was het wel weer genoeg. Ze mocht dan mysterieuze krachten hebben die ze niet in de hand kon houden en de wereld begon langzaam door te draaien, maar haar ouders hadden haar geleerd niet te luisteren naar vreemde volwassenen die midden in de nacht opdoken met iets wat leek op een rekruteringspeech voor een sekte. Bloom snoof, liet haar slaapzak liggen en liep naar de deur.

Net toen ze bij de uitgang van het pakhuis was, sprak de vrouw weer.

‘Ik weet van de brand, Bloom.’

Bloom bleef staan en trilde als een kaarsenvlam in een felle windvlaag. Langzaam draaide ze zich om. De vrouw sloeg haar met een strakke blik gade. Haar ogen stonden scherp, maar niet onvriendelijk.

‘Waar ga je naartoe? Je kunt niet naar huis. Je bent veel te bang dat je je ouders opnieuw iets zult aandoen.’

Directrice Dowling had gelijk. Bloom rilde. Zelfs in Californië kon het ’s nachts nog behoorlijk koud zijn.

De vrouw kwam op Bloom af en Bloom bleef staan, bevangen door een mengeling van angst en hoop.

‘Je bent op zoek naar antwoorden. Ik ben een lerares. Wat betekent dat ik alle antwoorden heb. Of althans, dat zal ik beweren.’

Bloom wilde veel liever terug naar huis dan op zoek naar antwoorden, maar er was geen veilige ontsnappingsroute. Dit redde ze niet in haar eentje.

Dus toen de vrouw verder sprak, luisterde ze.

Hoofdstuk 1

Wateren en wildernis

Kom met ons mee, o mensenkind!
Naar waar je wateren en wildernis vindt...
–W.B. Yeats

VUUR

Ik was nog maar net aangekomen bij het kasteel, en om eerlijk te zijn verkeerde ik in shock.

Chill, Bloom, bleef ik maar in gedachten herhalen, maar het was moeilijk om chill te blijven in dit magische land. Ik had niet verwacht dat mijn nieuwe feeënschool zou lijken op het kasteel dat vroeger in mijn favoriete sprookjesboek was afgebeeld. Ooit was dat mijn lievelingsbezit geweest, het mooiste boek dat ik had, met gouden sierkrullen op de voorkant. Maar toen was ik ouder geworden en had ik het boek samen met mijn teddyberen in een oude speelgoedkist opgeborgen. Ik dacht dat ik de sprookjes wel ontgroeid was.

Dat was vóórdát ik met mijn magische kracht het huis in vlammen liet opgaan. Mijn speelgoedkist en sprookjesboek waren ook tot as gereduceerd.

Zelfs als klein kind had ik nooit gedacht dat ik zomaar een sprookje zou kunnen binnenwandelen. Maar het hele landschap zag er zo uit. Glooiende, groene heuvels die net fluweel leken,

dichtbegroeide, donkergroene bossen en nu dus ook een kasteel met allemaal hekken en tuinen eromheen.

Aan beide kanten van het kasteel stonden hoge, brede torens met een koepelgewelf en op het dak allemaal kleine torentjes. De muren leken gemaakt van graniet, maar dan gladder. Alsof iemand dat graniet had omgevormd tot glas of het een magische, glanzende bovenlaag had gegeven. Misschien was dat wel iets wat feeën deden.

Ik had geen idee wat feeën allemaal deden. Maar blijkbaar was ik er zelf ook een.

In mijn sprookjesboek stond in elk geval niets over een groep kinderen van mijn leeftijd. Er liep een Afrikaans-Amerikaanse meid met lange benen en een zelfverzekerde uitstraling langs. Ze droeg een jeansjack en een tas vol sportkleding. Nee, wacht. Ze was niet Afrikaans-Amerikaans. Feeën hadden blijkbaar geen Afrika of Amerika. Ik had alleen geen idee hoe het feeënrijk heette waarin ik me nu bevond. Ik had overigens ook nooit gedacht dat er zulke sportieve feeën bestonden.

Een ander meisje, met een bleek gezicht en een wolk bruin haar, haastte zich over de binnenplaats terwijl ze diverse plantjes tegen zich aan gedrukt hield. Een derde, met een olijkleurige huid en een gigantische koptelefoon op haar oren, straalde een beetje een punkrock-vibe uit. 'Rockchick' was ook niet een beeld dat direct bij me opkwam als ik aan feeën dacht.

Ik zag een slanke jongen in skinny jeans, met spottend opgetrokken wenkbrauwen en een rechte neus. In Californië waren genoeg van dit soort *edgelords*, van die witte jongens die graag de randjes opzochten om stoer te doen, maar deze had een echt mes in zijn handen. Serieus, een écht mes. Ik voelde er niets voor om Messenjongen beter te leren kennen.

Een adembenemend knap meisje met een porseleinen huid nam een selfie met een groepje jongere leerlingen dat helemaal weg was van haar. Boven haar zweefde een stralend lichtje dat

haar glanzende haar extra liet glinsteren. Dat was nog eens jezelf van je beste kant belichten. Blijkbaar konden feeën dus hun eigen schoonheidsfilter creëren.

Ik keek op mijn telefoon. Directrice Dowling had me gezegd dat een ouder meisje met de naam Stella naar me toe zou komen en me een rondleiding zou geven. Maar Stella was laat en ik had geen zin om te blijven wachten. Ik kon mijn eigen weg wel vinden.

Ik wilde net in beweging komen, maar aarzelde, draaide me toen om en zette weer een paar passen. Soms moet je gewoon dóén.

‘Wauw’, zei een stem. ‘Je ziet er wel heel verloren uit.’

Een of andere jongen praatte tegen me. Gelukkig was het niet Messenjongen, maar... Sorry, Een-of-Andere-Jongen, maar ik heb nu even geen tijd voor je.

Een-of-Andere-Jongen ging bedachtzaam verder. ‘Volgens mij doe je te hard je best. Je rent bijna heen en weer. En nu ik hier ben, gun je het me niet dat je je naar me omdraait.’

Ik waagde een blik op hem en grijnsde. Zijn haar zat in zorgvuldig gemodelleerde plukken die samen net een gouden helm leken en hij droeg een roze shirt. Dat beviel me wel, want als je het mij vraagt zijn genderstereotypen voor slappelingen. Hij had zelfs een zomerse bruine kleur waar een melkfleswitte roodharige als ik alleen maar van kon dromen. Maar hoe knap hij ook was, ik ging hem niet aanmoedigen.

‘Dat betekent dan blijkbaar dat we dit voor altijd moeten blijven doen. Het kan erger, maar...’

Ik bleef staan en draaide me naar hem om. ‘Ik heb geen hulp nodig, maar dank je wel.’

Nu ik hem eens aandachtig bekeek, zag ik dat Een-of-Andere-Jongen héél knap was, met die strakke heldenkaaklijn en dat blakende zelfvertrouwen. Een-of-Andere-Jongen mocht dan wel aantrekkelijk zijn, maar ik was meer het zelfstandige type.

Een-of-Andere-Jongen zei plagend: 'Ik kan me niet herinneren dat ik hulp aanbood. Wat verwaand. Je bent vast een fee.'

Tja, dat was wel wat directrice Dowling tegen me had gezegd. Ik ademde diep in en zei het voor de allereerste keer hardop: 'Ja. Ik ben een fee.'

Het kasteel en de Knappe Jongen werden heel eventjes vaag. Ik hield het plagerige gesprekje gaande, maar kon niet al te best verbergen hoezeer het me allemaal overrompelde. Hij gokte dat ik niet in de buurt woonde en zijn blik werd vriendelijker, alsof hij het sneu vond voor me.

Thuis in Californië had ik er niet echt bij gehoord. Zou dat hier anders zijn? Deze jongen leek zich hier zo thuis te voelen in dit kasteel, in een wereld waarin feeën echt bestonden. Ergens wilde ik naar hem blijven glimlachen, maar aan de andere kant wilde ik ook mijn eigen weg vinden.

'Gast, niet flirten met de eerstejaars.'

Knappe Jongen draaide zich om bij die woorden, die afkomstig bleken van Messenjongen. Daar zat ik niet op te wachten. Ik ging er gauw vandoor.

Ik was op weg naar de trap toen de twee jongens elkaar omhelsden. Messenjongen heette blijkbaar 'Riv'. Ach. Mijn naam is Bloom, dus ik kan maar beter niks zeggen.

De blondine met de magische schoonheid haalde me bij de trap in. Ze zou nóg adembenemender zijn geweest als ze niet een gezicht trok alsof ze iets smerigs rook.

'Bloom?'

Dat 'iets' was ik waarschijnlijk.

'Jij bent vast Stella. Hoi. Ik stond op je te wachten, maar ik werd een beetje ongeduldig.'

Stella leek niet onder de indruk van mijn ongeduld, maar liep voor me uit door het kasteel terwijl ze met een luchtig gebaar naar links en naar rechts wees, naar de indrukwekkende omgeving. Sommige kroonluchters waren zo smaakvol en sierlijk dat het

leek alsof er sterren aan gouden linten waren opgehangen. De zalen waren groot en licht. Zonlicht viel naar binnen door kleurige glas-in-loodramen die een even gedetailleerd tafereel vormden als een borduurwerk op een prinsessenjurk. Veel van de gebrandschilderde ruiten waren diverse tinten groen, waardoor het leek alsof we ons in een wereld van jade en smaragd bevonden.

Stella was niet onder de indruk, maar was zelf wel absoluut indrukwekkend. Haar haar zat in een coole lusvlecht, ze droeg een trenchcoat die *haute couture* uitstraalde en daaronder geweldige rode laarzen. Ik hield zelf ook wel van laarzen, en ik droeg graag rood en roze omdat ze zeggen dat roodharigen dat juist niet moeten doen en ik graag tegen zulke regeltjes aan schopte. Maar al mijn outfits van jurkjes met laarzen zouden verbleken naast die van Stella. Zelfs haar hand was voorzien van accessoires. Ik knikte naar het opvallend grote sieraad. ‘Dat is wel een heel grote ring.’

‘Familie-erfstuk’, zei Stella. ‘Een poorting. Het enige wat me op de been houdt op deze plek is de wetenschap dat ik af en toe weg kan als ik dat wil.’

Ze bleef op een verveelde toon verder praten over het sprookjeskasteel en ik keek nog een keer vluchtig naar haar ring. ‘Voor als je ooit terug wilt’, zei Stella terwijl ze het sieraad opzettelijk voor me omhooghield. Het was een of ander machts-spelletje, maar ik begreep niet waarom.

Deze Stella had geen flauw idee hoe graag ik weer terug naar huis wilde gaan. Maar dat kon niet. Die vrouw, directrice Dowling, had me antwoorden beloofd.

Ik liet Stella voorgaan naar de kamers in het sprookjeskasteel die zij de Winx Suite noemde. Daar liet ik mijn tassen op de grond ploffen, maar ik lette verder nauwelijks op wat Stella nog meer zei. Ik kwam hier voor antwoorden.

En daarom was mijn eerstvolgende taak: directrice Dowling vinden.

VUUR

Een fee die bijna alleen maar aandacht had voor haar telefoon legde me uit hoe ik bij het kantoor van de directrice kon komen. Eenmaal daar zag ik enkel dingen die meer vragen opriepen. Er stond een wereldbol in het kantoor met daarop diverse rijken in plaats van continenten. Er was een rijk dat Eraklyon heette, een naam die klonk alsof een draak zijn keel schraapte. Blijkbaar heette het rijk waarin ik me nu bevond Solaria.

De feeënschool Alfea. In het feeënrijk Solaria. Een heel andere wereld dan Californië en mijlenver van huis.

En dan had je nog directrice Dowling, de vrouw met de antwoorden. Mijn enige hoop. Ze hoorde hier echt thuis, met die achtergrond van boekenkasten en het gedetailleerde glas-in-loodraam, haar wereldbol met alle rijken erop en haar glanzende bureau. Ze stond nu achter dat bureau, naast een elegante, uit hout gesneden stoel, met vlak achter haar ronde ruiten van groen mozaïekglas. Ze vertelde me dat ik een Vuurfee was.

‘Ja, dat weet ik dan nog net wel’, zei ik droogjes, en meteen stelde ik mijn eerste vraag. ‘Dus. Wanneer beginnen we?’

Mevrouw Dowling antwoordde op een afgemeten toon. ‘De lessen beginnen morgen. Je begint met de basis. Langzaam, maar veilig, leren we je magie te gebruiken.’

Dat voelde als een steek. Aangezien ze me persoonlijk was komen halen, had ik gedacht dat ik misschien speciale lessen zou krijgen. Maar nee, ik was gewoon een van de vele leerlingen hier op de feeënschool. Ook goed. Mijn missie was om hier zo snel mogelijk weer te vertrekken.

Vandaar dus mijn zorg om dat ene woordje dat ze had gebruikt. ‘En als u zegt langzaam...’

‘Dan bedoel ik ook langzaam. Magie kan gevaarlijk zijn, zoals je al weet. Ons lesprogramma is opgesteld vanuit die gedachte. Vertrouw op het proces.’

Met een cynische ondertoon herhaalde ik haar woorden. ‘Het... lángzame... proces.’

‘De afgestudeerden van Alfea hebben geregeerd over hele rijken, hebben legers aangevoerd. Ze hebben krachtige relikwieën gemaakt en lang geleden verloren gegane magie herontdekt. Ze geven de Andere Wereld vorm. Als je hier slaagt, zul jij dat ook doen.’

Haar stem klonk zacht, ernstig en overtuigend. Haar woorden ontvouwen zich voor me alsof ook zij een kaart vol vreemde gebieden waren. Mevrouw Dowling gaf opnieuw een fascinerende rekruteringspeech, maar ik wilde helemaal niet worden ingelijfd.

‘Deze plek... de Andere Wereld... Alfea. Het klinkt allemaal...’ *Alsof een sprookjesboek tot leven wordt gewekt.* ‘... geweldig. Echt. Maar dit is niet mijn thuis’, zei ik tegen haar. ‘Ik hoef niet te heersen over een rijk, ik hoef geen leger te leiden. Ik ben hier omdat u beloofde dat u me kon leren mezelf te beheersen.’

Ik wilde niet hengelen naar geruststelling. Die kreeg ik ook niet.

Mevrouw Dowling beantwoordde mijn smekende blik met haar eigen kille, strakke gestaar. Haar stem zette vervolgens een punt achter het hele gesprek. ‘Nee, Bloom. Je bent hier omdat je weet dat je geen andere keus hebt.’

Bijna haatte ik haar omdat ze me niet hielp, maar ze had gelijk. Dit was de plek waar ik kon leren om mezelf in de hand te houden. Mijn ouders verdienden beter dan een kind dat zo losgeslagen was als een wildvuur. Ik deed dit voor hen.

VUUR

Voor mijn ouders zou ik alles doen, inclusief liegen over mijn nieuwe kostschool in Zeker-Weten-Zwitserland. Het leverde een

raar videogesprek op later die middag, vooral toen mam en pap lieten merken dat ze het uitzicht wel zouden willen zien. Waren er nu maar skipistes in feeënland!

Mijn moeder en ik speelden vroeger vaak dat ik een prinses was, in de tijd dat ze nog geloofde dat ik later cheerleader of misschien zelfs koningin van het schoolbal zou worden. Dan verkleedden we ons en zette ze van die typische cheerleadermuziek aan. Ik kon me een van die yells nog steeds herinneren: *Sluit je ogen en open je hart!* Dat gezapige gedoe en het hersenspoelen had niets uitgehaald. Ik had nooit veel opgehad met prinsessenjurken vol kanten randjes. Maar wonen in een sprookjeskasteel sprak me wel aan.

In mijn sprookjeskasteel-dagdromen kreeg de prinses alleen wel een eigen kamer.

In de kamers die de prachtige blonde Stella de Winx Suite had genoemd – een aantal lichte kamers met hoge ramen en een uitzicht dat mijn ouders absoluut nooit mochten zien – was er maar één persoon met een eigen kamer. Het verbaasde me totaal niet dat die persoon Stella was.

In de tweede kamer zaten Musa, het meisje dat ik eerder voorbij had zien lopen met die koptelefoon op haar hoofd, en Terra, die ook nu nog druk bezig was met allerlei planten neerzetten op zo'n beetje elk beschikbaar oppervlak. Ik deelde mijn kamer met een meisje dat Aisha heette. Ik had haar sporttas al eerder gezien, maar nu werd mijn aandacht vooral getrokken door Aisha's indrukwekkende verzameling sporttrofeeën. De medailles glinsterden feller dan de spiegel van de ladekast waar ze op stonden. Waar Aisha zelf was, wist ik niet. Ze was vliegensvlug en bewoog zich met angstaanjagende sierlijkheid en snelheid door onze kamers.

Ze leek me aardig, maar ik zag niet voor me dat ik beste vriendinnen werd met een topatlete.

Toen mijn moeder, die nog steeds wachtte tot ik eindelijk eens

zou transformeren in Miss Populair, me vroeg naar de andere meisjes haalde ik mijn schouders op. ‘We zitten hier met vijf meiden in een afgesloten ruimte, dus... het is een kwestie van tijd voordat het een *Lord of the Flies*-situatie wordt en we elkaar vermoorden.’

Mijn moeder was niet blij met dat antwoord. Na het gebruikelijke ge-heen-en-weer vroegen mijn ouders opnieuw of ik ze de Alpen wilde laten zien. In paniek keek ik om me heen. Ik kon net zo min een sociaal succesvolle dochter produceren als een uitzicht op de Alpen.

Op mijn nachtkastje ging een lamp uit. En weer aan. En weer uit.

Aisha’s kalme stem zei luid en duidelijk: ‘Oké. Lichten uit. Telefoons uit.’

Ik zei mijn ouders dat ik van ze hield en hing op. Daarna kon ik Aisha mijn eeuwige dank betuigen.

Ze glimlachte zwakjes, maar volgens mij zat er iets van warmte achter. ‘Wil ik weten waarom ze denken dat je in de Alpen zit?’

‘Mijn ouders zijn allebei menselijk. Blijkbaar mogen ze niets van deze plek afweten, dus denken zij dat Alfea een internationale kostschool is, in Zwitserland.’

Aisha keek me geschrokken aan. ‘Menselijke ouders, met een feeëndochter?’

Ik had gehoopt dat het minder ongebruikelijk zou zijn dan Aisha’s toon deed vermoeden. Ze leek me niet het type dat gauw van haar stuk gebracht werd.

Ik besloot mijn koffer uit te pakken om mijn ongemak te verbergen. ‘Mevrouw Dowling zei dat er ergens in mijn stamboom een fee moet zijn geweest. Een of andere latente magische bloedlijn.’ Ik zuchtte. ‘Op een dag zal ik vast wennen aan hoe belachelijk dit allemaal klinkt.’

Aisha’s verbazing maakte plaats voor sarcasme. ‘O mijn god. Heb ik zojuist de enige persoon in het hele universum ontmoet die nog nooit *Harry Potter* heeft gelezen?’

‘Hoe durf je. Als je eens wist hoeveel uur ik heb verspild aan Sorteelhoed-quizen...’

‘Ravenklauw?’

‘Soms Zwadderich’, gaf ik toe.

Soms speelde ik vals zodat ik niet in Zwadderich zou komen. Al maakte ik me een beetje zorgen dat dat me juist nog meer tot een Zwadderaar maakte.

‘Dat verklaart de leugens’, zei Aisha mild. Voor het eerst viel me op dat ze coole kobaltblauwe plukken in haar vlechten had.

‘Griffoendor?’ kaatste ik terug. ‘Dat verklaart het snelle oordeel.’

Aisha en ik moesten allebei grijnzen. Daarna pakte ik mijn make-uptasje en liep ermee naar de badkamer. Tot nu toe beviel mijn nieuwe kamergenote me wel. Als ik mijn kamergenoten zou moeten vermoorden, dan zou ik Aisha misschien pas als laatste doden.

Voor wie als eerste aan de beurt kwam, waren er kandidaten te over.

Ik liep langs Stella’s kamer en zag haar diverse glitterende en zilverkleurige outfits bestuderen die ze op haar bed had neergelegd. Ze leek net een generaal die een plan van aanpak opstelde.

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ vroeg Stella zonder op te kijken.

Directrice Dowling had gezegd dat Stella mijn mentor was. Al had Stella tot nu toe weinig gedaan of interesse getoond.

‘Ga je je omkleden?’ vroeg ik.

‘Ja.’

‘Ik dacht dat het openingsfeest informeel was?’

‘Is het ook.’

Voor alle duidelijkheid vatte ik het nog even samen. ‘Dus... een informele bijeenkomst waar jij je voor gaat omkleden.’

‘Mensen hebben me al gezien in deze outfit. Ze verwachten me nu in iets anders.’

Stella zei het alsof het voor de hand liggend was. Met de intensiteit van duizend zonnen richtte ze haar aandacht nu op een ander rokje.

Ik knipperde. ‘Mensen verwachten dat je een paar keer per dag van kleren wisselt?’

‘Mensen verwachten dat ik me bezighoud met mijn uiterlijk.’

Stella’s ogen flitsten even naar mijn zeer informele outfit. Zonder nog iets te zeggen schreed ze naar haar spiegel. Ze staarde naar haar reflectie en opeens straalden haar ogen een donkergele gloed uit, alsof er twee koplampen in haar gezicht zaten. Er verscheen een glinsterend lichtje. Heel nonchalant plukte Stella het magische lichtje uit de lucht en hing het op een andere plek, zodat het precies op haar outfit scheen.

Ik bevroor als een konijn dat een auto op zich af zag razen.

‘Was er nog meer?’ Stella klonk verveeld.

‘Dat licht. Dat is magie, toch? Hoe doe je...’

‘Ik ben een mentor,’ zei Stella stellig, ‘geen leraar.’

Oké, Stella. Luid en duidelijk.

Stella bond in. ‘Dit is iets wat je op je allereerste schooldag zult leren, maar feeënmagie staat in verbinding met je emoties. Dat kunnen goede, maar ook nare gedachten zijn. Liefde, haat, angst. Hoe sterker de emotie, hoe sterker de magie.’

‘Dus... haat je me, of ben je bang voor me?’ vroeg ik plagerig. ‘Je keek naar mij toen je die magie opriep. En ik weet vrij zeker dat je niet van me houdt.’

Ik maakte maar een grapje, maar Stella leek het serieus op te vatten.

‘Ik ken je niet’, zei ze. ‘Als ik je eenmaal heb leren kennen is er vast wel iets... om van te houden.’

De manier waarop ze naar me keek verraadde dat ze er nog niet zo zeker van was. En toch was het prettig dat ze het idee niet helemaal verwierp. Er waren genoeg momenten waarop ik zelf in de spiegel keek en weinig kon ontdekken om van te houden.

Ik vroeg me af of mijn nieuwe suitegenoten dat gevoel herkenden. De blijde, rondscharrelende Terra, de coole Musa, de aantrekkelijke Stella, en Aisha die zo onverstoorbaar leek. Ik vermoedde zo maar van niet.

GEMOED

Vijf meiden. Achtenveertig planten. De Winx Suite was nogal overvol. Voor Musa was alles altijd overvol, de lucht gonsde met andermans gevoelens die zich aan haar opdrongen, die onder haar deur door kropen als een constante stroom berichten waar ze nooit om had gevraagd.

Musa had hartstochtelijk gehoopt dat ze op z'n minst een eigen kamer, voor haar alleen, zou krijgen. Maar nee. Ze moest haar kamer delen met Terra, die net afdroop nadat die populaire, verwaande Stella haar had opgedragen haar planten ergens anders neer te zetten.

Terra was zo te merken snel gekwetst. Haar pijn zoemde als een gongslag door Musa's hoofd en ze klemde haar kaken op elkaar.

'Ze lijkt me vriendelijk', merkte Musa droogjes op.

Stella's emoties spraken dat tegen. Maar Musa had al genoeg ervaring om te weten dat de gevoelens van de meeste mensen niet erg vriendelijk waren.

Terra's overdreven aardige stem schakelde over naar een soort hyperstand. Ze praatte steeds sneller, overgoten met een paniekerige hoeveelheid vriendelijkheid. 'O, ze plaagt me alleen maar. Ik weet ook dat het een hoop is, hoor. Verrassing, de Aardfee die Terra heet, houdt van planten! Dat zit in de familie. Ik heb een nichtje genaamd Flora. Mijn moeder heet Rose en mijn vader werkt hier in de kassen. Daarom ken ik een hoop van de tweedejaars al. Ik ben vlak bij Alfea opgegroeid en...'

Een hoop van de tweedejaars, zoals Stella, bedoelde Terra. Dat klopte niet helemaal. Het stuiterde door Musa's hoofd, zoals wanneer je ziet dat er een boek ontbreekt op je boekenplank.

'Is Stella een tweedejaars? Waarom zit ze dan in een suite vol eerstejaars?'

'O. Ja. Om eerlijk te zijn... ik heb geen idee. Een of ander administratief dingetje afgelopen jaar? Ik bedoel, ik dénk dat...'

En ik denk dat je liegt, dacht Musa. Ze keerde Terra de rug toe en stuurde haar gave op Terra af. Ze bespeurde iets van... Nee, ze moest niet verder graven. Mensen logen wel vaker. Terra moest niet worden aangemoedigd, zo veel was duidelijk. De hele kamer stond al vol met planten en Musa's hoofd zat veel te vol met informatie waar ze niet om had gevraagd.

'Weet je wat?' zei Musa. 'Het is eigenlijk niet zo belangrijk.' Ze greep haar koptelefoon vast als een drenkeling die haar hand uitstak naar een reddingsboot.

Terra ratelde gewoon door. 'O, en eh... ik zou er tegenover haar maar niet over beginnen. Laten we gewoon... met z'n allen... als algemene regel aanhouden: wat boeit het?'

'Gek genoeg is dat precies mijn levensmotto. Dus dat zit wel goed.' Musa bedoelde dit als een manier om vriendelijk, maar duidelijk een eind te maken aan het gesprek. Maar Tergende Terra snapte de hint niet.

'Wil je soms een vetplantje? Die zijn heel hip. Hebben weinig verzorging nodig. Past goed bij je. Niet dat ik je zo goed ken, maar...'

'Als ik het aanneem, hou je dan op met praten?' beet Musa haar toe, en ze voelde zich meteen schuldig. 'Terra, ik plaag je maar.'

Musa nam de plant aan, gaf Terra daarmee wat ze wilde en werd beloond doordat Terra zich afwendde. Opgelucht zette Musa haar koptelefoon op haar oren.

En toen. Een ramp. Want het was Terra helemaal niet om het

plantje te doen geweest. Ze wilde Musa erbij betrekken, ze wilde dat ze interesse toonde, dat ze zich liet overspoelen door Terra's chaotische wervelwind van emoties. Dat ze erin zou verzuipen.

'O, deze is misschien meer iets voor...'

Musa keerde Terra weer de rug toe zodat die haar gezicht niet zou zien. Ze hoopte vurig dat Terra het zou opgeven en haar met rust zou laten.

Er werd op de deur geklopt. Musa keek even opzij en gokte dat dit Aisha van de kalme wateren zou zijn, of de licht ontvlambare Bloom. Stella was er niet het type voor om eerst te kloppen.

Aisha stak haar hoofd om de deur. 'Zei je nou dat je in Alfea bent opgegroeid?'

Sportieveling Aisha was op zoek naar een zwembad, omdat ze blijkbaar twee keer per dag moest zwemmen, anders zou ze doodgaan of zo. Terra barstte meteen los in een waterval van informatie over een vijver waar de Specialisten traiden. Volgens haar gooiden leerlingen van de militaire afdeling van de school elkaar tijdens de sparringsessies regelmatig in het water.

Musa liet Terra aan Aisha over.

Bereid je maar voor op teleurstellingen, dacht ze, wat bedoeld was voor allebei. De een kreeg geen zwembad en de ander maakte maar weinig vrienden hier.

Terra was overduidelijk zo'n meisje dat graag door iedereen aardig gevonden wilde worden. En hoe harder zo'n meisje haar best deed, hoe minder de mensen haar mochten – waardoor zij nog meer haar best ging doen. Dat was het paradoxale ervan.

Musa vond het ellendig om Terra zich zo te zien uitsloven... maar daarmee vond ze haar nog niet áárdig. Ze vermoedde dat dat een deel van Terra's probleem was.

Ach, boeien. Musa had zo haar eigen problemen. Ze maalde niet om Vuurfeeën, Lichtfeeën, Aardfeeën, Waterfeeën of Specialisten. Zij concentreerde zich erop alles en iedereen juist te negeren.

SPECIALIST

Het was weer een prachtige dag in Alfea en de Specialisten traiden om later hun magische rijken te kunnen verdedigen. Leerlingen vochten met elkaar op de platformen die over het water van een rechthoekige vijver aangelegd waren. Het wateroppervlak weerspiegelde de grijze stenen muren van het gebouw. Langs de vijver liep aan de ene kant een pad met een rij bomen en aan de andere kant een hele groene strook gras. Een of andere sukkel was zojuist het water in gegooid.

Riven grijsde en zwaaide met zijn zwaard. Na een lange zomervakantie was het cool om weer een mes in de hand te hebben. Minder cool was Sky, Rivens superirritante beste vriend van de hele wereld, die maar doorkletste over een of andere roodharige meid uit de mensenwereld die hij gisteren had ontmoet. Riven wist zeker dat ze gestoord moest zijn. Daar was hij zo zeker van omdat Sky nu eenmaal viel op gestoorde types.

Eveneens *uncool*, maar niet onverwacht: Sky kon Riven met gemak verslaan bij het sparren.

‘Je bent sloom geworden deze zomer’, zei Sky lachend.

Riven ontblootte zijn tanden. ‘Dat zie je verkeerd. Ik ben high geworden deze zomer.’

Het had niet erg veel nut om Sky te willen verslaan. Hij was de beste, dat kon iedereen in Alfea je vertellen... net zoals dat Riven de slechtste van allemaal was.

Het had misschien niet erg veel nut, maar Riven bleef het toch proberen om Sky te verslaan. Hé, niemand had ooit beweerd dat hij slim was.

Sky's vader was Andreas van Eraklyon, de dode en legendarische held die de Verbranden had uitgemoord. Sky's vervangende vaderfiguur was directeur Silva, het hoofd van de Specialisten en hun onverschrokken leider met kille blauwe ogen en een voorliefde voor een rondje rennen in de vroege ochtend. Riven

keek behoedzaam om zich heen. Hij had een probleem met autoriteit, en dat probleem speelde vooral op wanneer iemand gezag over hém uitoefende. Riven wist zeker dat Silva al gauw zou opduiken om uit te leggen dat alle eerstejaars Specialisten vooral naar Sky moesten opkijken, hem als voorbeeld moesten nemen, al zouden ze nooit even goed worden als hij.

Ugh, geen zin in, dacht Riven. Ik ga het bos in om high te worden.

Hij liep in de richting van het woud en wuifde Sky's protesten weg. Terwijl hij doorliep, viel het hem op dat een van de baby-Specialisten hem nakeek. Don? Nee, Dane. Riven overwoog heel even om zijn middelvinger op te steken naar de starende knul, maar dat was te veel moeite.

Hij drong door de blauwe, glinsterende Barrière heen en liep verder het dichtbegroeide, donkere bos in. Hij kon Silva's stem al bijna horen terwijl hij de eerstejaars vertelde dat die Barrière hun magische schild vormde tegen de Verbranden. Dat ze moesten uitkijken voor die genadeloze monsters met hun onmenselijke kracht en snelheid – ook al had niemand er in zestien jaar tijd een gezien – want oeh, wat waren ze toch griezelig.

Riven was allergisch voor motiverende speeches.

Hij ging net op een met mos begroeide steen zitten toen hij iets hoorde. Een laag, rammelend geschraap, alsof iemand twee boten over elkaar wreef. Er volgde een raar, luid knappend geluid.

Het was afkomstig van ergens tussen de bomen. Het bos zag er niet anders uit dan anders: doorgebogen takken vol groene bladeren waar het zonlicht in vlekken doorheen viel. Maar van dit geluid gingen Rivens haren recht overeind staan en zijn zenuwen trokken strak. Ondanks het warme zonlicht gleed er een koude rilling over hem heen.

Hij tuurde de omgeving af en gebruikte alles wat hij zich van zijn training kon herinneren om alert te blijven en op zijn hoede te zijn.

Maar niets had Riven kunnen voorbereiden op wat hij daar, vlak achter wat bladeren, zag liggen. Het was een verminkt lichaam. Het lijk had nauwelijks nog een hoofd en de huid van zijn wang was kapotgescheurd alsof het niet meer dan een velletje papier was. Van de restanten van zijn gezicht was een afgrijselijke angst en pijn af te lezen. Het onderlichaam was aan flarden en stukken gereten. Heel diep in de diepste, rafeligste wonden zag Riven een verkoold laagje zitten.

Hij keek nog één keer goed naar de overblijfselen van wat vermoedelijk een man was geweest. Hij probeerde zich op te stellen als een soldaat en dapper te zijn. En rende vervolgens, struikelend over boomwortels, dwars door het donkere, dichtbegroeide woud terug naar de Barrière en naar veilig gebied. Hij schreeuwde Sky's naam. Hij schreeuwde om Silva. Hij schreeuwde om hulp.

AARDE

Er waren allerlei lichtjes opgehangen op de binnenplaats en er klonk muziek. Terra was eindelijk een leerling van Alfea en woonde het openingsfeest bij. Dit was waar ze altijd al van had gedroomd. Na jarenlang alleen maar de kleine meid van een docent te zijn geweest, een kind dat veel te veel tijd doorbracht in de kassen van de school, was ze nu dan eindelijk een volwaardige student hier.

Hoe vaak ze zich dit moment ook had voorgesteld, ze had nooit kunnen denken dat iedereen het over een moord zou hebben. Ze was niet bepaald dol op feestgedruis dat alleen maar over lijken ging.

Blijkbaar had Riven een lijk gevonden in het bos. Er werd gefluisterd dat het slachtoffer misschien wel door een Verbrande was gedood, maar er gonsden altijd wel geruchten over de Ver-

branden. Terra wist dat het niet waar kon zijn.

Wat moet Riven van streek zijn, dacht ze, maar eigenlijk kon het haar niet zoveel schelen. Ze was op een feest, samen met haar nieuwe suitegenoten. Ze deelden een stel kamers die de Winx Suite werd genoemd, wat echt een heel coole naam was. Misschien moesten ze zichzelf de Winx Club noemen?

Terra, Aisha en Musa waren net samen iets te eten gaan halen. Het was gezellig en ze praatten met elkaar over... moord.

'Misschien was hij wel gewoon oud', zei Terra ongemakkelijk. 'Mensen worden nu eenmaal oud. Gaan dood. Gebeurt ons allemaal een keer.'

Dat klonk wel oké. Niet al te griezelig.

Terra's nieuwe kamergenote, Musa, was zo'n *too-cool-for-school*-type. En ze was al helemaal te cool voor Terra. Ze zei: 'Ja... dat je op latere leeftijd je hoofd ineens verliest gebeurt altijd zó onverwacht.'

Terra beet op haar lip. Musa vond haar vast superstom.

Aisha stapelde een hoge toren van koekjes op een servet. De Scheve Toren van Koekjes. Nerveus keek Terra naar al het eten dat op de tafels voor hen was neergezet. Soms had ze het gevoel dat het eten naar haar hapte voordat zij ook maar een hap kon nemen. De koekjes nam ze in elk geval maar niet. De andere meisjes uit de Winx Suite waren allemaal zo knap en slank. Als Terra een paar koekjes at, zouden mensen meteen zeggen: 'Geen wonder dat ze er zo uitziet.' En als ze een bord vol wortels pakte, zouden ze zeggen: 'Wie houdt zij nou voor de gek, heb je gezien hoe ze eruitziet?' Het was lastig beslissen wat ze moest doen.

Musa en Aisha maakten grappen over het aantal koekjes dat Aisha zich toebedeelde. Zo te zien wist Musa dan toch hoe ze moest glimlachen. Ze knikte naar de koekjes. 'Niet om het een of ander, hoor, maar...'

'Ik eet een miljoen calorieën per dag. Als ik niet zou zwem-

men, zou ik gigantisch zijn.’ Aisha leek het op een vermakelijke toon te brengen. Ze zag eruit als een prachtige, gespierde, slanke machine en bewoog ook zo. Natuurlijk was het voor haar een hilarisch idee om gigantisch te zijn.

‘Vroeger danste ik,’ zei Musa, ‘dus ik snap het wel.’

Ze leken op dezelfde golflengte te zitten. Ze leken het echt goed met elkaar te kunnen vinden.

‘Dus, als je me wilt excuseren...’ Aisha stond op en ging op zoek naar nog meer koekjes.

Plagend zei Musa: ‘Tweede ronde. *Damn*. Twee keer per dag, elke dag. Je meende het echt.’

Aisha lachte en liep weg. Musa wilde haar koptelefoon alweer opzetten nu ze geen gevatte opmerkingen meer kon maken.

Terra zei, iets feller dan haar bedoeling was geweest: ‘Dus... je hoorde haar wel? Eerder vandaag?’

Musa keek op. ‘Wat?’

Terra wist dat ze niet moest blijven aandringen. Ze voelde al een knoop in haar maag opkomen en wist dat ze zich hierdoor alleen maar ellendiger zou voelen, maar ze kon er gewoon niets aan doen. ‘In onze kamer. Ik herinner me namelijk dat je je koptelefoon toen op had. En... je negeerde me alsof je me niet kon horen. Maar je hebt dus wel gehoord wat Aisha zei?’

Zo te zien koos Musa haar antwoorden heel zorgvuldig. ‘Soms zet ik mijn koptelefoon op als ik geen zin heb om te praten.’

‘Ja’, zei Terra. ‘Ik merk alleen dat je hem vrij vaak op hebt als je bij mij in de buurt bent.’

Ze hoorde de muziek doorgaan op de achtergrond en zag de feestverlichting knipperen terwijl ze haar nieuwe kamergenootje zag zoeken naar een gepaste reactie. Musa is een aardige meid, dacht ze. Ze wil me niet kwetsen. Ze mag me gewoon niet.

Na een korte stilte beweerde Musa: ‘Het ligt aan mij. Het is niet...’

‘Het is al goed’, zei Terra, die meteen een hekel had aan zich-

zelf. 'Je hoeft niks uit te leggen. Je hebt wel genoeg gezegd. En ik veel te veel.'

Ze zou Musa een groot plezier doen door gewoon weg te lopen, zodat ze alle rust om zich heen had.

Nu was Terra helemaal alleen tijdens haar eerste feest op Alfea.

Ze zag haar vader met een doelbewuste uitstraling door de menigte heen wandelen. Een paar leerlingen riepen 'Hé, professor Harvey!' toen hij langsliep, al leek hij dat amper te horen. Zelfs haar vader was populairder dan zij.

En op dit moment was haar vader ook haar enige hoop.

Terra probeerde zo vrolijk mogelijk tegen hem te zijn. 'Hoi, pap! Ben je op weg naar de kas? Kun je ergens hulp bij gebruiken?'

Het kon toch niets te maken hebben met... met dat lijk? Nee, Terra was er zeker van dat de kermkrokussen waren binnengekomen.

Haar vader keek met een goedgezinde glimlach op haar neer en de moed zakte haar meteen in de schoenen. 'Dat gaat niet gebeuren, schat. Dit is je eerste dag. Je gaat je niet in de kas verstoppen. Je wilt je hele leven al naar Alfea, en nu ben je er. Praat met de anderen. Wees jezelf.'

Ja, dat is dus precies het probleem, dacht Terra. Kon ik maar iemand anders zijn.

Ze was niet van plan om op zoek te gaan naar haar irritante broer. Ze kon ook niet teruggaan naar Musa en Aisha. Het idee om Stella op te sporen was zowel hilarisch als absoluut angst-aanjagend. En Terra wist niet zeker of Bloom wel naar dit feest zou komen. Dat roodharige meisje uit de mensenwereld was weliswaar net zo slank en geweldig als hun andere suitegenoten, maar ze leek zo afgeleid als je met haar sprak. Alsof ze met haar gedachten heel ergens anders was en geen tijd voor je had.

Terra moest het onder ogen zien: haar suitegenoten vonden haar allemaal zo saai als een zak aarde. Maar, dacht Terra, aarde

was juist heel erg interessant. Alleen was er niemand die er net zo over dacht.

Ze wilde gewoon één persoon om mee te kletsen, om samen leuke dingen mee te doen, zoals compost maken. Eéntje maar. Eén vriend of vriendin.

Nu zelfs haar vader haar in de steek had gelaten liet Terra haar blik naar de tafels vol achtergelaten eten gaan. Ze kon zich nog wel nuttig maken door de handen uit de mouwen te steken. Iemand moest al deze troep opruimen.

VUUR

Ik liet mijn blik over de binnenplaats van de feeënschool dwalen, op zoek naar mijn Winx Suitegenoten. Ik had wel weer genoeg in mijn notitieboekje geschreven over vuur en lang genoeg aan mijn ouders gedacht, besloot ik. Ik was nu hier op Alfea tot ik genoeg geleerd had om weer naar huis te kunnen. Ik moest er het beste van zien te maken.

Maar er waren wel heel veel mensen aanwezig op dit feest. Feeën. Vreemde fee-mensen op een vreemde feeënplek. Ik was hier pas twee minuten en ik was al toe aan een pauze.

In plaats van een van mijn suitegenoten, zag ik de Knappe Jongen van eerder. Ik liep op hem af, blij een bekend gezicht te zien.

‘Dit zijn wel heel veel mensen’, zei ik tegen hem bij wijze van verklaring voor mijn mogelijk vermoeide uitstraling.

‘Hoezo, hebben jullie geen feesten in...’ Knappe Jongen wachtte even, deed alsof hij zijn woorden afwoog en besloot het risico te nemen. ‘Californië?’

Ik liet even een stilte vallen, zogenaamd uit verbazing. ‘Hij weet het nog!’

Knappe Jongen schonk me een glimlach. ‘Onder de indruk?’

Dat hij die moeite had genomen om het te onthouden? Misschien. Ik vond de voorzichtige manier waarop hij ‘Californië’ uitsprak wel leuk, net alsof hij een woord uit een andere taal moest zeggen. Hij had het goed gedaan, maar wel doorspekt met zenuwen van onzekerheid.

Ik snakte nog steeds naar een adempauze. ‘Waar kan ik heen gaan als ik het tegenovergestelde van dit hier zoek? Wat is er buiten?’

Knappe Jongen leek te schrikken. ‘Voorbij de Barrière, bedoel je? Afhankelijk van de geruchten: beren, wolven of iets nog veel angstaanjagenders.’

‘Maar geen mensen, dus?’ vroeg ik. ‘Perfect. Dank je.’

Het klonk als het pakhuis waarin ik me thuis had schuilgehouden. Volledig onschuldig, maar wel griezelig genoeg dat anderen het vermeden en ik er mijn toevlucht kon zoeken. Ik liep al naar de poort toe en Knappe Jongen wilde nog zeggen dat ik niet in mijn eentje moest gaan. Hij bood aan om me te vergezellen, en ik lachte schamper. Wat een slechte versiertruc.

‘Het was geen versiertruc’, zei hij. ‘Geloof me.’

Ik dacht aan Stella, die had gezegd dat als ze me eenmaal beter had leren kennen er vast wel iets was om van te houden.

Daar moest ik om glimlachen. Of misschien was het wel de jongen vlak voor me die me deed glimlachen. ‘Misschien doe ik dat op een dag wel.’

Hij was zo aantrekkelijk en hij deed overduidelijk zijn best. Hij was een jongen voor wie Californië een buitenaards concept was. Het maakte voor hem niet uit dat ik daar altijd een buitenbeentje was geweest. Misschien moest ik hem dan toch maar mee laten gaan.

Alsof mijn gedachte zich had laten materialiseren, klonk op eens Stella’s stem. ‘Hoi Sky, kan ik je even spreken?’

Stella droeg haar gloednieuwe outfit en had twee drankjes in haar handen. In het licht van alle lampjes die op de binnen-

plaats waren opgehangen, kreeg haar haar een gouden gloed. Ze keek Knappe Jongen strak aan, dus blijkbaar heette hij Sky. En aan zijn uitdrukking te zien kende hij Stella maar al te goed.

Wauw. Dit ging me echt niks aan. Ik liet ze hun gang gaan. Overal om me heen spraken mensen opgewonden over een of andere horrorfilm vol bloed en lichaamsdelen. Maar ik was hier niet om vrienden te maken of iemand te vertrouwen of verliefd te worden. Ik zou binnenkort weer naar huis gaan.

Ik liep naar buiten, voorbij datgene wat Sky de Barrière had genoemd. Zodat ik even alleen kon zijn, op een veilige plek.

AARDE

Terra liep druk heen en weer tussen de feestgangers met dienbladen en borden met eten toen haar oog viel op een afgrijselijk onrechtvaardig tafereel.

O, dit kon toch niet waar zijn? Riven stond bij een of andere arme, jonge Specialist en flirtte met hem, op een manier die gevaar uitstraalde. Dit gedrag was typisch voor hem als hij zich uit zijn evenwicht gebracht voelde. Terra had Riven ooit eens naar een varen zien kijken met een blik alsof hij van plan was die te lijf te gaan met een snoeischaar, of met zijn tong.

Destijds dacht ze nog: lekker laten gaan. Maar tegenwoordig was ze van mening dat hij beter beteugeld moest worden.

De arme jongen moest wel een eerstejaars zijn; Terra had hem vorig jaar niet gezien. Riven had inmiddels een arm om hem heen geslagen en dwong hem iets te drinken waarvan ze vermoedde dat er alcohol in zat.

De ogen van de nieuwe jongen riepen: *Help me*. Dus kwam Terra in actie.

‘Meen je dat nou? Een nieuweling pesten? Wat voorspelbaar.’

Riven grijnsde. Uiteraard deed hij dat. ‘Het is geen pesten als iemand gewillig meedoet, hè?’

Er hing een suggestieve ondertoon rond zijn woorden.

‘Ik heb geen idee wat dat betekent!’ zei de nieuwe jongen fel.

Hij voelde zich duidelijk niet op zijn gemak. Terra had medelijden met hem. De arme jongen moest zich Rivens afgrijselijke persoonlijkheid vooral niet persoonlijk aantrekken.

‘Negeer hem’, zei ze met een gebaar naar Riven. ‘Hij vindt zichzelf een of andere *badass*, maar je had hem vorig jaar moeten zien. Onder die vermomming is hij gewoon een sneue nerd.’

Riven kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘En onder die vermomming is zij gewoon drie mensen.’

Er viel een galmende stilte op dit feest waar Terra toch al niet thuishoorde. De nieuwe jongen keek haar schuld bewust aan en bood stilletjes aan om iets te doen, wat heel erg aardig van hem was, maar niet nodig.

Tegen de lieve jongen zei ze: ‘Ik red me wel, maar dank je.’ Ze deed een stap naar Riven toe en liet haar opgewekte masker zakken. Wat een opluchting, dacht ze meteen. Nu hoefde ze niet meer te doen alsof ze zo aardig was tegen die psychopaat met z’n skinny jeans. Terra kon eindelijk bruut zijn.

Op een veel lagere toon zei ze: ‘Mensen denken altijd dat ze dikke meisjes als stront kunnen behandelen. Want we zijn zo aardig. Onschuldig. We mogen al blij zijn dát je met ons praat.’

De klimplanten die achter Riven tegen de kasteelmuur op groeiden begonnen te bewegen en te kronkelen als een stel vriendelijke, groene slangen.

‘Maar soms hebben we een rottag en maakt een of ander scharminkelige klootkop net de verkeerde opmerking op het verkeerde moment’, sprak Terra poeslief. Daarna vervolgde ze dreigend: ‘En plots zijn we niet meer zo blij dat je met ons praat. En zijn we niet meer zo aardig. En zijn we al helemaal niet zo onschuldig meer.’

De klimplanten kronkelden zich rond Rivens hals. Het gebeurde

zo snel dat hij niet eens genoeg tijd had om zijn Specialistenvaardigheden te gebruiken en ze te ontwijken. De stengels knepen zijn keel dicht, waardoor hij niet eens meer kon praten.

Wat was het stil en rustig ineens. Terra glimlachte liefjes naar hem. ‘Wat zeg je, Riv? O, het is vast weer een gevatte opmerking, maar ik versta je niet zo goed.’

Zijn gezicht liep rood aan. Hij stond op het punt zijn bewustzijn te verliezen, stelde Terra vast, nog steeds met een triomfantelijk gevoel van afstand. Maar ze mocht hem niet laten flauwvallen. Dat zou Riven vreselijk vinden.

De klimplanten trokken zich terug. Riven snakte naar adem.

‘Je had me kunnen vermoorden, freak’, beet hij haar toe, alsof hij degene was die zich verraden voelde.

Riven nam de benen. Met een opvallend ongedwongen vriendelijkheid riep ze hem nog na: ‘Ik heb jou ook gemist!’

En ineens realiseerde ze zich hoe ze zich had gedragen waar de nieuwe jongen bij was, en ze draaide zich met een gevoel van schaamte naar hem om.

‘Hoi’, zei ze dwepend. ‘Sorry. Ik ben Terra, en dat was niet de eerste indruk die ik graag had willen nalaten.’

De nieuwe jongen glimlachte naar haar. Het was een zwak glimlachje, maar ze was hem dankbaar voor de poging.

‘Is het erger of minder erg dan na één drankje al te moeten overgeven?’

Het viel Terra op dat deze nieuwe Specialist erg aantrekkelijk was. Wat best knap was voor iemand die op het punt stond om over zijn nek te gaan. Hij had prachtige krullen, als een diep donker bos, die kort waren geknipt en aan de zijkanten waren opgeschoren. Zijn ogen waren chocoladebruin, net verse, omgeploegde aarde, en hij had geweldige armen en geweldige alles, met spieren die vlak onder zijn gladde, donkerbruine huid spanden. Zijn tanden waren wit, maar zijn glimlach zakte steeds meer weg.